

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Richarda Tomana a soudkyň JUDr. Lady Závíškové a JUDr. Renáty Zimové ve věci

žalobce: **J.G.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Novákem
sídlem Vídeňská 546/55, 639 00 Brno

proti
žalované: **Česká republika-Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení částky 250 EUR s příslušenstvím a částky 22 180 Kč

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 8. 2022, č. j. 47 C 232/2021-69

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I., II. a IV. **potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 2 952,40 Kč k rukám Mgr. Petra Nováka, advokáta, do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 250 EUR s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 17. 11. 2016 do zaplacení (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 20 002 Kč (výrok II.), zamítl žalobu o uložení

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 2 178 Kč (výrok III.) a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 587 Kč (výrok IV.).

2. Předchozí rozsudek soudu prvního stupně ze dne 26. 1. 2022, č. j. 47 C 232/2021-51, kterým prvostupňový soud žalobu zcela zamítl, byl usnesením odvolacího soudu ze dne 5. 5. 2022, č. j. 53 Co 133/2022-62 zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení s tím, že zamítnutí žalobního nároku z důvodu, že rozhodnutí nebyla pro nezákonnost zrušena či změněna, a proto stát za případnou újmu neodpovídá, není v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu.
3. Soud prvního stupně tak opětovně rozhodoval o žalobě, kterou se žalobce domáhá náhrady škody způsobené v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 (dále jen „obvodní soud“) pod sp. zn. 53 C 28/2017 o zaplacení částky 250 EUR s příslušenstvím proti společnosti Deutsche Lufthansa Aktiengesellschaft (dále jen „Lufthansa“). Uvedeného nároku se domáhal v souladu s čl. 7 odst. 1 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 z 11. 2. 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 (dále jen „nařízení“). Soud žalobu zamítl, aniž by měl stanovisko Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) k výkladu povahy stávky zaměstnanců operujícího leteckého dopravce. Ústavní stížnost byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná s tím, že unijní právo bylo aplikováno řádně. Dne 23. 3. 2021 vydal SDEU v řízení o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce rozsudek ve věci C-28/20, Airhelp Ltd. V. Scandinavian Airlines System SAS (dále jen „C-28/20“) k výkladu čl. 5 odst. 3 nařízení. S ohledem na jeho závěry obvodní soud i Ústavní soud postupoval nezákonně, neboť přistoupily k výkladu unijního práva v rozporu s unijním i vnitrostátním právem. Škoda spočívá v nepřiznání nároku na kompenzaci ve výši 250 EUR, na náhradu nákladů soudního řízení ve výši 13 068 Kč, zaplacený soudní poplatek ve výši 400 Kč a částku 8 712 Kč, kterou žalobce dne 25. 8. 2017 uhradil společnosti Lufthansa na náhradě nákladů daného řízení.
4. Soud prvního stupně na podkladě provedených důkazů a nesporných tvrzení dospěl ke skutkovým zjištěním, že rozsudkem obvodního soudu ze dne 24. 7. 2017, č. j. 53 C 28/2017-68 byla zamítnuta žaloba žalobce vůči Lufthanse, již se domáhal zaplacení 250 EUR s příslušenstvím jako náhrady škody za zrušení letu nepřesahujícího 1 500 km z důvodu, že zrušení letu žalobce a následné dosažení jeho cílové destinace po přesměrování se zpožděním delším než tři hodiny se stalo v příčinné souvislosti s mimořádnou okolností, kterou byla stávka pilotů Lufthansy bezprostředně postihující její provoz, přičemž jí nebylo možné zabránit, i když žalovaná přijala všechna přiměřená opatření, která na ni bylo lze v nastalé situaci požadovat. Rozsudek nabyl právní moci 17. 8. 2017. Rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2018, sp. zn. I. ÚS 3244/17, byla zamítnuta ústavní stížnost s odůvodněním, že postupem obvodního soudu nedošlo k situaci, která by mohla ohrozit základní práva a svobody stěžovatele, když soud zdůvodnil, proč nepovažoval za nezbytné položit předběžnou otázku. Citovaná rozhodnutí nebyla k době vyhlášení napadeného rozhodnutí změněna ani zrušena. Žalobce dne 2. 2. 2017 uhradil soudní poplatek 400 Kč v řízení u obvodního soudu. Dne 25. 8. 2017 žalobce uhradil na nákladech řízení společnosti Lufthansa částku 8 712 Kč. V rozsudku ze dne 23. 3. 2021 ve věci C-28/20 SDEU došel k závěru, že: „...stávkové hnutí zahájené na výzvu odborového svazu zaměstnanců provozujícího leteckého dopravce, při dodržení podmínek stanovených vnitrostátními právními předpisy, zejména jimi stanovené lhůty k oznámení, jež je určeno k prosazování požadavků zaměstnanců tohoto dopravce a k němuž se připojí kategorie zaměstnanců, kteří jsou nezbytní k uskutečnění určitého letu, nespádá pod pojem „mimořádná okolnost“ ve smyslu uvedeného ustanovení. Žalobce u žalované uplatnil svůj nárok na náhradu škody dne 28. 7. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

5. Soud prvního stupně věc posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), zejména podle § 1 odst. 1, § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 14 odst. 3 a § 15 odst. 2 OdpŠk. Prvostupňový soud vázán názorem odvolacího soudu uzavřel, že ve věci je dán odpovědnostní titul, neboť došlo k porušení práva EU. K tomuto porušení přitom nedošlo rozhodnutím Ústavního soudu, neboť odpovědnost státu za porušení práva EU soudem se s ohledem na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2019 sp. zn. 30 Cdo 3378/2018 odvíjí jen od rozhodnutí obecného soudu. V poměrech projednávané věci se tedy jedná o rozsudek obvodního soudu ze dne 24. 7. 2017, č. j. 53 C 28/2017-68. Byť jde o rozhodnutí soudu prvního stupně, jednalo se o konečné rozhodnutí, jelikož proti němu nebylo přípustné odvolání (§ 202 odst. 2 o. s. ř.).
6. Vyšel přitom z rozhodovací praxe SDEU, v níž jsou konkrétní podmínky, za jakých odpovědnost státu za porušení unijního práva dává vzniknout právu jednotlivce na náhradu škody, konstruovány následovně: 1) cílem porušeného právního předpisu je přiznání práv jednotlivcům; právo na náhradu škody jednotlivci vzniká za situace, dopustí-li se členský stát porušení takové normy unijního práva, která ve prospěch tohoto jednotlivce zakládá dostatečně určitelné subjektivní právo, nebo chrání jeho právní zájem; 2) porušení musí být dostatečně závažné, přičemž míra závažnosti se v podmínkách unijního práva vykládá v závislosti na rozsahu volného uvážení svěřeného daným předpisem vnitrostátnímu orgánu; 3) mezi porušením povinnosti ze strany členského státu a škodou způsobenou poškozenému musí existovat příčinná souvislost; v rámci posuzování příčinné souvislosti je přitom třeba zkoumat, zda nedošlo k narušení příčinné souvislosti jednáním či opomenutím jiného subjektu práva nebo zásahem vyšší moci, anebo tím, že poškozený sám ke vzniku škody přispěl svým jednáním či opomenutím, případně tím, že nesplnil svou zmírňovací povinnost ve vztahu ke škodě. Tyto tři podmínky (porušení unijního právního předpisu přiznávajícího práva jednotlivci, dostatečná závažnost tohoto porušení a příčinná souvislost mezi porušením právního předpisu a škodou) musí být splněny kumulativně a platí pro jakýkoli způsob porušení unijního práva. Jsou tedy nutné a zároveň postačující pro to, aby jednotlivcům vzniklo právo na náhradu škody. Pokud jsou uvedené podmínky splněny, stát musí poskytnout náhradu za způsobenou škodu v souladu s vnitrostátními právními předpisy upravujícími odpovědnost, přičemž podmínky náhrady škody stanovené vnitrostátními právními předpisy nesmí být méně příznivé než podmínky platné pro podobné nároky vzniklé na základě vnitrostátního práva a nesmí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat získání náhrady škody. SDEU se přitom poprvé explicitně vyjádřil k rozhodnutím vnitrostátních soudů v rozsudku ze dne 30. 9. 2003, ve věci C-224/01, *Gerhard Köbler proti Rakousku*, když uzavřel, že porušení unijního práva rozhodnutím vnitrostátního soudu v poslední instanci je přičitatelné členskému státu. Vzhledem k tomu, že první podmínka pro vznik odpovědnosti žalované za škodu byla naplněna, zabýval se prvostupňový soud splněním dalších podmínek.
7. U druhé podmínky, a to závažnost porušení, poukázal na to, že z důvodu zvláštní povahy funkce soudu je stát odpovědný jen ve výjimečném případě, a sice když soudní rozhodnutí v posledním stupni zjevným způsobem porušilo použitelné právo (rozsudek SDEU ze dne 30. 9. 2003, ve věci C-224/01, *Gerhard Köbler proti Rakousku*, ze dne 9. 12. 2003, ve věci C-129/00, *Komise proti Itálii*, nebo ze dne 13. 1. 2004, ve věci C-453/00, *Kühne & Heitz NV proti Produktschap voor Pluimvee en Eieren*). K uvedené skutečnosti došlo nesplněním povinnosti obvodního soudu předložit předběžnou otázku, neboť žalobce uvedený postup v naříkaném řízení sám navrhoval s tím, že stávka zaměstnanců operujícího leteckého přepravce není podřaditelná pod mimořádnou okolnost ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení. Tento závěr byl posléze stvrzen rozsudkem SDEU ze dne 23. 3. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

8. Rovněž uzavřel, že žalobci vznikla i škoda, a to nejen ve výši 250 EUR jako náhrada škody za zpoždění letu podle čl. 7 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení, dále škoda spočívající v náhradě nákladů řízení představující zaplacený soudní poplatek ve výši 400 Kč, v nákladech protistrany ve výši 8 712 Kč a rovněž i požadavek žalobce na náklady svého právního zastoupení, avšak toliko v rozsahu 5 úkonů (převzetí, sepis předžalobní výzvy, žaloba, replika k vyjádření žalovaného a účast na soudním jednání) á 1 500 Kč, 5 režijních paušálů a DPH. Nárok v rozsahu 1 úkonu (sepis ústavní stížnosti) neshledal důvodným, neboť náklady řízení před Ústavním soudem si nese každý sám. Nadto, jak vyplývá z judikatury, Ústavní soud není obecným soudem, a nelze jej proto činit odpovědným za porušení práva EU. Prvostupňový soud pak, s výjimkou zastupování před Ústavním soudem, shledal i příčinnou souvislost mezi porušení práva EU a škodou, neboť kdyby obvodní soud položil předběžnou otázku k SDEU, závěry obsažené v rozsudku SDEU ze dne 23. 3. 2021 ve věci C-28/20 by byly uplatnitelné i na případ žalobce a byla by mu přiznána škoda ve výši 250 EUR, jakož i náklady řízení (bez nákladů na podání ústavní stížnosti) a naopak by nemusel žalované platit náklady řízení ve výši 8 712 Kč. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř.

9. Proti výrokům I., II. a IV. rozsudku podala žalovaná odvolání. Namítala, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Není dán odpovědnostní titul žalované. Vnesla námitku promlčení s poukazem na § 32 odst. 1 OdpŠk. Pokud došlo k porušení práva EU rozhodnutím obvodního soudu ze dne 24. 7. 2017, č. j. 53 C 28/2017-68 s právní mocí dne 7. 8. 2017, a žalobce nárok na náhradu škody uplatnil žalované dne 28. 7. 2021 a kompenzační soudní řízení bylo zahájeno ke dni 21. 10. 2021, uplatnil žalobce nárok na náhradu škody po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Dále vytkla soudu prvního stupně, že ač uzavřel, že v daném případě byly splněny všechny podmínky vyplývající z judikatury SDEU, z rozsudku není zřejmé, v čem konkrétně spočívá tvrzené porušení unijního práva, kterého se měl dopustit obvodní soud. Jako jediné pochybení totiž uvedl, že nedošlo k předložení předběžné otázky soudem, ač žalobce uvedený postup sám navrhoval s tím, že stávka zaměstnanců operujícího leteckého přepravce není pořaditelná pod mimořádnou okolnost ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení, když tento závěr byl následně stvrzen rozsudkem SDEU ze dne 23. 3. 2021. Tuto okolnost však soud prvního stupně podřazuje pod podmínku, která stanoví, že porušení musí být dostatečně závažné, nikoliv pod první podmínku, a to porušení normy unijního práva, která ve prospěch jednotlivce zakládá dostatečně určitelné subjektivní právo, nebo chrání jeho právní zájem. Soudem prvního stupně tedy není jednoznačně odůvodněno, čím konkrétně byly dané dvě podmínky naplněny. Žalovaná zdůraznila, že podnět k zahájení řízení o předběžné otázce je plně v kompetenci soudce, který nemá povinnost případnému návrhu některé ze strany na položení předběžné otázky vyhovět. Za nesprávný rovněž považovala poukaz prvostupňového soudu na to, že oprávněnost nároku žalobce byla podpořena též rozhodnutím SDEU ze dne 23. 3. 2021, jelikož toto rozhodnutí bylo vydáno až po téměř 4 letech, kdy o nároku žalobce rozhodoval obvodní soud. Dále nesouhlasila ani s přiznáním úroku z prodlení z částky 250 EUR již od 17. 11. 2016, jelikož se žalovaná mohla dostat do prodlení až uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, která začala běžet ode dne uplatnění nároku dne 28. 7. 2021, tedy až dnem 29. 1. 2022. Navrhla, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že se žaloba v napadených výrocích zamítá a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

10. Žalobce ve vyjádření k odvolání zdůraznil, že námitka promlčení nemůže obstát. K okamžiku, kdy se žalobce dozvěděl o vzniku škody způsobené vydáním nezákonného rozhodnutí, došlo nejdříve dne 23. 3. 2021, kdy byl SDEU vydán rozsudek ve věci C-28/20. Jestliže žalobce uplatnil svůj nárok na náhradu škody u žalované dne 28. 7. 2021, byl nárok

uplatněn včas. K porušení práva EU došlo v posuzované věci tím, že obvodní soud nepřistoupil k návrhu žalobce k položení předběžné otázky k SDEU ohledně charakteru stávky zaměstnanců leteckého přepravce v kontextu mimořádné okolnosti ve smyslu nařízení, přičemž žalobci kvůli tomuto porušení vznikla škoda, a to v příčinné souvislosti se zamítnutím jeho žaloby, tj. vydáním nezákonného rozhodnutí. Soud prvního stupně tak dostatečně jasně vyložil, v čem spočívala podmínka porušení unijního právního předpisu, závažnost tohoto porušení i příčinná souvislost mezi porušením unijního právního předpisu a vznikem škody, přičemž tomuto postupu soudu prvního stupně nelze ničeho vytknout. Žalobce podotýká, že smyslem a účelem institutu náhrady škody podle OdpŠk je plná náhrada škody způsobená poškozenému v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí. Škoda žalobce přitom kromě nevyplacené paušální kompenzace za zpoždění letu ve výši 250 EUR zahrnovala i nevyplacený zákonný úrok z prodlení z této částky od 17. 11. 2016 do zaplacení, který by žalobci byl přiznán, pokud by obvodní soud o původní žalobě žalobce rozhodl správně. Soud prvního stupně proto rozhodl správně, když žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 250 EUR i se zákonným úrokem od 17. 11. 2016 do zaplacení. Navrhl potvrzení napadených výroků rozsudku a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.

11. Odvolací soud předně nepřisvědčil námitce žalované, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Rozsudek zpravidla není nepřezkoumatelný tehdy, pokud případné nedostatky jeho odůvodnění nebyly, podle obsahu odvolání, na újmu uplatnění práv odvolatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011 nebo usnesení ze dne 7. 1. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3102/2014), k čemuž vzhledem k odvolacím námitkám žalované zjevně nedošlo. Přezkoumal proto napadené výroky rozsudku, včetně řízení, které jejich vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
12. Soud prvního stupně postupoval správně, když se řídil právními názory vyslovenými odvolacím soudem ve zrušujícím usnesení ze dne 5. 5. 2022, č. j. 53 Co 133/2022-62. Odvolací soud v něm vysvětlil, že důvodem pro zamítnutí žalobního nároku nemůže být skutečnost, že rozhodnutí nebyla pro nezákonnost zrušena či změněna (§ 8 odst. 1 OdpŠk). Naopak podrobně rozebral podmínky, za kterých stát odpovídá za újmu způsobenou jednotlivci porušením práva EU rozhodnutím soudu rozhodujícím v posledním stupni, i když takové rozhodnutí nebylo pro nezákonnost zrušeno.
13. Soud prvního stupně pak správně uzavřel, že byly splněny kumulativní podmínky odpovědnosti státu konkretizované judikaturou SDEU, přičemž poukázal na z ní vycházející judikaturu Nejvyššího soudu představovanou zejména rozsudkem sp. zn. 30 Cdo 4733/2017 a sp. zn. 30 Cdo 2584/2016. Námitka žalované, že není dán odpovědnostní titul v projednávané věci, neobstojí. Ač soud prvního stupně skutečně jednoznačně neuvedl, v čemž spočívá naplnění první podmínky, tj. k porušení jakého unijního právního předpisu přiznávajícího práva jednotlivci došlo, je nepochybné, že byl porušen čl. 7 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 5 odst. 3 nařízení, jímž se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů. Toto nařízení přiznává práva jednotlivcům, přičemž se jedná o dostatečně určitelné subjektivní právo. Porušil-li členský stát takovouto normu unijního práva, vzniká jednotlivci právo na náhradu škody, jsou-li zároveň naplněny další dvě podmínky, a to že porušení práva musí být dostatečně závažné a rovněž že mezi porušením povinnosti ze strany členského státu a škodou způsobenou poškozenému existuje příčinná souvislost.
14. V případě závažnosti porušení je stát odpovědný jen ve výjimečném případě, a sice když soudní rozhodnutí v posledním stupni zjevným způsobem porušilo použitelné právo (rozsudek SDEU ze dne 30. 9. 2003, ve věci C-224/01, *Gerhard Köbler proti Rakousku*, ze dne

9. 12. 2003, ve věci C-129/00, *Komise proti Itálii*, nebo ze dne 13. 1. 2004, ve věci C-453/00, *Kühne & Heitz NV proti Produktschap voor Pluimvee en Eieren*). To, zda k takové skutečnosti došlo, se zkoumá zejména na základě okolností, jimiž se vyznačuje situace, jež mu byla předložena, tedy a) míra jasnosti a přesnosti porušeného pravidla; b) úmyslná povaha protiprávního jednání; c) omluvitelná nebo neomluvitelná povaha nesprávného právního posouzení; d) případný postoj zaujatý orgánem EU; e) nesplnění povinnosti dotčeného soudu předložit předběžnou otázku. V této věci nebyla splněna právě povinnost předložit předběžnou otázku. Obvodní soud za situace, kdy proti jeho rozhodnutí nebylo přípustné odvolání (§ 202 odst. 2 o. s. ř.), byl soudem rozhodující v posledním stupni, a měl tak povinnost za splnění podmínek uvedených v čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) položit předběžnou otázku k výkladu unijního práva SDEU (tedy zda stávka zaměstnanců operujícího leteckého přepravce je či není podřaditelná pod mimořádnou okolnost ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení), avšak tuto svou povinnost nesplnil. Přestože lze přisvědčit námitce žalované, že podnět k zahájení řízení o předběžné otázce je plně v kompetenci soudce, který nemá povinnost návrhu některé ze strany na položení předběžné otázky vyhovět, měl obvodní soud povinnost tak učinit, bez ohledu na to, zda to některý z účastníků sám navrhoval. Odvolací soud tak uzavírá, že porušení lze považovat i za závažné. Mezi tímto porušením povinnosti ze strany členského státu a škodou způsobenou žalobci je rovněž dána příčinná souvislost. V tomto směru odvolací soud v plném rozsahu odkazuje na posouzení škody a její výše učiněné soudem prvního stupně (bod 8. tohoto rozsudku).

15. Odvolací soud nepřisvědčil námitce žalované, že nárok žalobce je promlčen. Má ve shodě se žalobcem za to, že uplatnil-li žalobce svůj nárok na náhradu škody u žalované dne 28. 7. 2021, a dne 21. 10. 2021 podal u soudu žalobu, byl nárok uplatněn včas. Je tomu tak proto, že žalobce se dozvěděl o vzniku škody vydáním rozsudku SDEU ve věci C-28/20 dne 23. 3. 2021. V souladu s § 32 odst. 1 věta první OdpŠk se nárok na náhradu škody promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, resp. podle věty druhé je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí. Za situace, kdy podmínky stanovené pro náhradu škody vnitrostátními právními předpisy nesmí být méně příznivé než podmínky platné pro podobné nároky vzniklé na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti) a nesmí být upraveny tak, aby v praxi znemožňovaly nebo nadměrně ztěžovaly získání náhrady škody (zásada efektivity) a nezbytnost zrušení předchozího rozhodnutí pro účely řízení o náhradě škody by byla v rozporu s unijním právem (srov. rozsudek SDEU ze dne 9. 9. 2015, ve věci C-160/14, *João Filipe Ferreira da Silva e Brito a další proti Estado português*), lze obdobně k tomuto okamžiku (vydání rozhodnutí) vztáhnout počátek běhu promlčecí doby. Odvolací soud pak nesouhlasil ani s námitkou žalované, že není namístě přiznat žalobci úrok z prodlení z částky 250 EUR již od 17. 11. 2016. Je třeba si uvědomit, že požadovaný úrok z prodlení představuje společně s jistinou 250 EUR škodu žalobce, neboť by měl býval nárok proti Lufthanse na zaplacení jak jistiny, tak i úroku z prodlení od tohoto data do zaplacení. Přiznání částky 250 EUR včetně úroku ve výši 8,05 % ročně od 17. 11. 2016 do zaplacení není dáno tím, že by žalovaná byla již od 17. 11. 2016 v prodlení, neboť úrok z prodlení je samotnou škodou. Úrok z prodlení z celého uplatněného nároku na škodu není po žalované požadován.
16. Odvolací soud z uvedených důvodů napadené výroky rozsudku potvrdil jako věcně správné podle § 219 o. s. ř. Právní moc výroku III. rozsudku nebyla odvoláním dotčena (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
17. O náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobce byl v odvolacím řízení zcela úspěšný. Náleží mu proto plná

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

náhrada nákladů, jež účelně vynaložil v tomto stadiu řízení. Náklady řízení představuje v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. odměna za zastupování, náhrada hotových výdajů a 21 % DPH. Při výpočtu odměny advokáta vyšel odvolací soud z tarifní hodnoty představované výší peněžitého plnění v cizí měně, které za tímto účelem přepočítal směnným kurzem vyhlášeným ČNB ke dni 31. 1. 2023 (250 EUR x 23,79 Kč/EUR=5 947,50 Kč), kdy advokát učinil zmíněný úkon právní služby (shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2014, sp. zn. 29 Cdo 2837/2012, ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2702/2012 nebo usnesení ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1165/2015). Tarifní hodnota činí částku 25 949,50 Kč (5 947,50 Kč+ 20 002 Kč). Odměna za 1 úkon právní služby (vyjádření k odvolání) činí částku 2 140 Kč, náhrada hotových výdajů 300 Kč a 21 % DPH částku 512,40 Kč, Celkové náklady odvolacího řízení tak činí částku 2 952,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustné dovolání (§ 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Praha 8. června 2023

Mgr. Richard Toman v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.